

то на всяка цена се стреми да разгроми. Поради тази причина съвсем закономерно изглежда категоризирането на Вазов именно като „писател“, и то непременно „издробенял“, но никога като „художник“. „Художническото“ е не за всекиго достъпна форма на съотнасяне, на съприкосновение с вещественния свят. Следствие от тази основна презумпция е „издробеняването“, редуцирането на мащабните *авторски фигури* Ботев и Вазов¹⁵. Поради това обявяването на Вазов през 1905 г. за анахроничен разказвач и романист¹⁶, колкото и пресилено да изглежда за културния стереотип на тогавашния българин, е резултат от разлагането на *автора във функции*. Допускането в парадигматичното пространство е възможно единствено след сдобиване с функционален облик или – с умален, манипулируем *авторски* образ.

Разножанровото и все по-нарастващо Вазово творчество е благоприятно за разграфяване или отлагане на нерепрезентативните функции *романист, разказвач, драматург* сред периферните гънки на системата. И точно тук искаме да обърнем внимание на едно сходство, неизтъквано до момента. Що се отнася до прокараните в българската литература делитбени линии, поезията на П. К. Яворов е може би най-яркият и драстичен пример¹⁷, но съвсем не единственият. Тъй като Вазов твори едновременно в различни жанрови области – лирика, белетристика, драма – макар да се забелязва доминация на някой жанр през определен период, не поетологическият акцент е същностен, поради което Вазов не е мислен като *автор*, в чието творчество могат ожесточено да се прокарват демаркационни линии. На практика парадигмата извършва твърде строго деление на Вазовия образ, степенувайки по стойност жанровите му проявления – *лирик, разказвач, романист, драматург, комедиограф*. Като най-стойностна тя признава Вазовата функция *поет*, т.е. *лирик* в най-чистия смисъл на понятието. Разбира се, в повечето случаи това е умел реторически подстъп, подготвящ избухването на отрицанията на излиш-